

Αλιεύθη προ ημερών, ανυπόγραφο στο ζουρναλίστας, με προέλευση από το χάρντογκ. Το βρήκα ενδιαφέρον και ταυτόχρονα ξύπνησε μνήμες.

Με τίτλο: *Αφιερωμένο στη χαμένη υπερηφάνεια των Μέσων...*, αναφερόταν σε αυτό που κάποτε βλέπαμε πολύ πιο συχνά. Την ένδειξη press, που έφεραν τα αυτοκίνητα των λειτουργών του Τύπου. Το σύντομο αλλά περιεκτικό σημείωμα λοιπόν έλεγε τα εξής:

«Ένα αυτοκίνητο που κυκλοφορεί με το ταμπελάκι «Τύπος - Press» στο παρμπρίζ, μπορείς να το πεις και συλλεκτικό! Γιατί εδώ και χρόνια, από τότε που άρχισε η απαξίωση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος και διαδόθηκε (το άδικο για τους πολλούς) «Αλήτες, ρουφιάνοι», υπεστάλησαν τα ταμπελάκια των Ενώσεων Συντακτών (μαζί υπεστάλη η υπερηφάνεια των Μέσων) και παραχωνιάστηκαν στα ντουλαπάκια των.. αυτοκινήτων ή και στα συρτάρια των γραφείων.

Φυσικά, αποσύρθηκαν και τα διάφορα αυτοσχέδια «Press» που έφτιαχναν μόνοι τους άλλοι εργαζόμενοι στον Τύπο, όχι απαραίτητως δημοσιογράφοι αλλά παράπλευρων ειδικοτήτων.

Άλλοτε το «Ένωσις Συντακτών» ή το «Press» ήταν κάτι σαν τίτλος τιμής –ή τουλάχιστον έτσι νομίζαμε. Και, ακόμα, ήταν σημάδι έπαρσης το να κυκλοφορείς με το «Δημοσιογραφικό» στο αυτοκίνητό σου. Χώρια που γλίτωνες και καμιά κλήση. Τώρα δεν περιποιεί τιμή να δείχνεις ότι είσαι άνθρωπος των Μέσων. Άσε που ώρες ώρες γίνεται και επικίνδυνο.

Γι' αυτό, τούτο το σπάνιο (ή ξεχασμένο;) «Press» που συναντήσαμε ήταν άξιο φωτογράφησης και απαθανάτισης. Το αφιερώνουμε στις συλλογές παλαιών αντικειμένων,

επιγραφών, αναμνήσεων. Μαζί αφιερώνεται στη μνήμη της χαμένης μιντιακής υπερηφάνειας.»

Το βρήκα εύστοχο και θυμήθηκα ότι πριν 40 χρόνια, Μάρτης του '78 ήταν, όταν μπήκα στο μισθολόγιο της Καθημερινής της Ελ. Βλάχου, παιδί είκοσι χρονών, οι τεχνίτες χτύπησαν πάνω στο μάρμαρο το αντίστοιχο ταμπελάκι σε χαρτί ιλουστρασιόν. Ήταν ένα είδος ικανοποίησης, αλλά και δέσμευσης. Τερματισμός και αναχώρηση μαζί. Κάτι κατάφερες, άρα κάπου έφθασες, αλλά και κάπου έπρεπε να φτάσεις, άρα έπρεπε να συνεχίσεις. Ε, η συνέχεια δεν ήταν η αναμενόμενη αλλά αυτό μια άλλη ιστορία που εν μέρει περιγράφεται και [εδώ](#) .

Σαραντα χρόνια νωρίτερα το [BI – 6977](#) , ήταν κάτι παραπάνω από αυτοκίνητο, κάτι περισσότερο από τέσσερις ρόδες. Τις πιο βροχερές μέρες με κατέβαζε στην εφημερίδα, τις αργίες κάποια τσάρκα και μερικά εκλεκτά Σαβατοκύριακα, ήλπιζες να αντικρίσεις και την καρώ σημαία. Και φυσικά το μοιραζόμουν. Ήταν της μητέρας.